Tamil Heritage Foundation

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials

e-Book series

an international NGO initiative to digitize old Tamil books and palm leaf manuscripts

visit http://www.tamilheritage.org

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொம்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: http://www.tamilheritage.org

முதுசொம் முத்திரை

தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை

கோயில் இரு கோணங்கள்

பாரதிதாசன்

1
கோயில் இரு கோணங்கள்

காட்சி–1

இடம் : வீடு.

[மகன் கூடத்தில் மேசையின் எதிரில் உட்கார்ந்து படித்துக் கொண்டிருக்கிறான். தாய் வருகிறாள்.]

தாய்: கோயிலுக்குப் போக வேண்டாமா தம்பி?

மகன்: படித்துக் கொண்டிருக்கிறேனம்மா.

தாய்: கோயிலைவிட முக்கியமா, படிப்பு?

மகன்: சிக்கலான கேள்வி! ஏனம்மா, படிப்பைவிட கோயிலா முக்கியம்?

தாய்: கோணல் புத்தி. கடவுள் அருளால் கல்வி வரும்; கல்வியால் கடவுள் அருள் கிடைக்குமா?

மகன்: கல்லார் நெஞ்சில் நில்லான் ஈசன் என்று சொல்லுகிறார்கள் தமிழ்ச் சான்றோர்கள். கடவுள் அருளால் கல்வி வருவது உண்மையானால் கல்விச் சாலைகள் எதற்கு? நான் கஷ்டப்பட்டு படிப்பது எதற்கு?

தாய்: கல்வியால் கடவுள் அருள் கிடைக்குமானால் கட்டியிருக்கும் கோயில்கள் எதற்கு?

மகன்: என் கேள்வியும் அதுதானம்மா?

தாய்: (திகைப்பு) அப்படியானால் கோயிலுக்குப் போக மாட்டாயா?

மகன்: போகிறேனம்மா! கோயிலுக்கு அப்பா போகிற வழக்கமாயிற்றே.

தாய்: அவர் 'எக்பிஷனு'க்குப் போயிருக்கிறார்.

மகன்: கோயிலைவிட 'எக்பிஷன்' முக்கியமென்று அப்பா நினைக்கிறார். அது சரிதானே அம்மா?

தாய்: தப்பு. அவருக்கு நாளாவட்டத்தில் கோயில் நினைவு குறைந்து கொண்டு வருகின்றது.

மகன்: காரணம்?

தாய்: ஏழ்மைதான்.

மகன்: ஆமாம் அம்மா.பணக்காரருக்குத்தான் கோயில், கும்பாபிஷேகம், தேர், திருவிழா எல்லாம். அப்படியிருக்கும் போது...?

தாய்: இப்போது கோயிலுக்குப் போகமாட்டேன் என் கிறாயா?

மகன்: போகிறேனம்மா. அப்பா கோயிலுக்குப் போகா விட்டால் நீங்கள் போவீர்களே அம்மா?

தாய்: பெண்கள் போகிற மாதிரியாகவா இருக்கிறது, இன்றைய கோயில்கள்!

மகன்: உண்மை! வியப்பு! தாய் நுழையக் கருவிலாற்ற கோயிலில் இந்தச் சேய் நுழையலாமா அம்மா?

தாய்: அப்படியானால் இப்பொழுது கோயிலுக்குப் போகமாட்டாயோ?

மகன்: போகிறேனம்மா.

தாய்: அபிஷேக ஆராதனைக்குரிய சாமான்கள் எல்லாம் இதோ! இந்தா பணம் (பணத்தை நீட்டுகிறாள்.)

மகன்: (பணத்தை வாங்காமல்) பரமன் பூசனைக்குப் பணம் எதற்கம்மா?

தாய்: கோயிலில் நுழைய டிக்கட்! மூலவரை நெருங்க டிக்கட்!

மகன்: ஹோ! கொட்டகை மாதிரி! டிக்கட் வாங்கா விட்டால்?

தாய்: கதவின் தாழ் கடுகளவும் நகராது.

மகன்: அன்புதானே அம்மா சிவம்! அதற்கு அடைக் கும் கதவு ஏன்? அகற்றும் தாழ் எதற்கு?

தாய்: பெரியவர்கள் ஏற்பாட்டில் பிழை சொல்லலாமா, தம்பி.

மகன்: அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்கும் தாழ்? நீங்கள் சொல்லும் பெரியோர்களை நோக்கித்தானம்மா திருவள்ளுவர் கேட்கிறார் அப்படி.

தாய்: கோயில் வருமானத்திற்காக அப்படி வைத்திருக் கிறார்கள்.

மகன்: நல்ல கூட்டுக் கம்பெனி! இன்னும் என்ன அம்மா செலவு?

தாய்: அபிஷேகம்! சாத்துப்படி அலங்காரம். அய்யர் அர்ச்சனை என்று வருவார். தட்சிணை கொடுக்க வேண்டும். அதன்பிறகு உன் பெயர், குலம், கோத்திரம், நட்சத்திரம் எல்லாம் கேட்பார்.

மகன்: வருப்புவாத விலாசம் எதற்கம்மா?

தாய்: தமிழிலே கேட்டுக்கொண்டு போய், சிவபெருமானிடம் இன்ன விசாரத்தாரை நல்லபடி வைக்க வேண்டும் என்று சமஸ்கிருதத்திலே...

மகள்: சாகமண்டோவறு? ஏனம்மா! தமிழிலே சொன்னால் சங்கரனுக்கு விளங்காதா? தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி என்றாரே மாணிக்கவாசகர்; சிவபெருமான் திராவிட நாட்டு ஆசாமிதானே அம்மா?

தாய்: அதெல்லாம் தமிழிலே சொல்லக் கூடாது என்று சொல்லுகிறார்கள்.

மகள்: எந்த மடப்பயல்! தமிழை அருளிச் செய்து, தமிழர் கட்டிய திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் தென்னாடுடைய சிவபெருமானுக்கு தமிழ் நஞ்சானதும், செந்தமிழுக்கு ஏற்பட்டுள்ள அவமதிப்பு கொஞ்சமா அம்மா! தாய்மொழியை நசுக்கிட நிறுவப்பட்டதே சங்கரன் கோயில் என்றால் எந்த நாய் அணுகும் அந்த நச்சுப் பொய்கையை!

தாய்: அப்படியானாலும் இப்போது கோயிலுக்குப் போக மாட்டாயா?

மகள்: போக வேண்டுமா?

தாய்: (கோபமாக) ஆமாம்... போகத்தான் வேண்டும்.

மகள்: போகிறேனம்மா. நான் கோயிலுக்குப் போய் திரும்பி வர எவ்வளவு நேரம் பிடிக்கும்?

தாய்: அபிஷேகம், சாத்துபடி, ஆராதனை, வேதபாராயணம், பிரசாத விநியோகம், பெரிய மேளம், சின்ன மேளம், சாமி அம்மன் திருப்பள்ளி, திருக்கடைக் காப்பு, பண்டாரத்தின் தேவாரப் பண்ணோடு கோயில் கதவடைப்பு!

மகள்: தமிழுக்கு என்ன அவமதிப்பு! போகவா அம்மா?

தாய்: (கோபமாக) என்ன, போகவா — அம்மா.

[மகள் கோயிலுக்கு வேண்டிய சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு போகிறாள்.]

காட்சி-2

இடம் : கோயில்.

[கோயிலின் எதிரில் நூற்றுக்கணக்கான ஆண், பெண் பிச்சைக்காரர்கள் இரு வரிசையாக உட்கார்ந்து கோயிலுக்கு வருவார் போவாரை நோக்கிக் கெஞ்சி அழுகிறார்கள்.]

1. கால் இல்லாதவன் அய்யா!
2. இரண்டு காலும் இல்லாதவனய்யா!
3. கையில்லாதவனய்யா
4. இரண்டு கையும் இல்லாத முண்டம் அய்யா!
5. கண் தெரியாத கபோதி அய்யா!
6. இரண்டு கண்ணும் தெரியாதவன் அய்யா!
7. புண்ணு புடிச்சவன் அய்யா!
8. புண்ணு வெடிச்சு புழுவு நெளியுதய்யா!
9. புள்ளைத்தாச்சி அய்யா!
10. பச்சைப் பிள்ளைக்கு பால் இல்லே அய்யா!

[பணக்காரக் குடும்பம் சில பிச்சைக்காரர்கள் நீட்டிய கைகளை 'சீச்சீ' என்று விலக்கிக் கொண்டு கோயிலுக்குள் போகிறார்கள். பூஜைத் தட்டுகளோடு, அவர்கள் ஏறிவந்த கார்கள், முழக்கத்தோடு ஒருபுறம் குழுமுகின்றன.]

மகள்: (இக்காட்சியைக் கண்டு) பணக்காரரின் நடிப்பு! பஞ்சைகளின் துடிப்பு! 'பசி பசி' என்று ஏந்திய கைப்பந்தலின்

கிப் ருவித்து போகிறார்கள். கொடிய நெஞ்சம் படைத்தவர்கள். ஏங்கித் துடிக்கும் ஏழைகளைக் கண்டும் இரக்கம் காட்டாதே; என் நாதர்களின் நலனை கருதி என் கோயிலுக்கே தட்டு எடுத்துக் கொண்டு வா என்று கூறுகிறதா, இதிலுள்ள சிற்பச்சிலை? இரக்கமே உருவாயமைந்தவன், எல்லாம் வல்ல எம்பெருமானென்றும் ஏழைகளைக் கண்டும் இரக்கமில்லாமல் உள்ளே செல்லும் இவர்கள் உள்ளத்தை அவன் அருளா அண்டும்? இல்லை; இருள்தான் மண்டும்!

[இதற்குள் அவன் அருகில் அழுகின்ற பிள்ளையைக் காட்டி அலறுகின்றாள் ஒருத்தி.]

ஒருத்தி: பச்சைக் குழந்தைக்கு உதட்டில் பால் பட்டு பத்துநாளிருக்குமய்யா!

[மகன் பால் செம்பை எடுத்து அவளிடம் கொடுக்கிறான். பழத்தில் இரண்டைப் பிய்த்து அவளிடம் கொடுக்கிறான். அதைக் கண்ட பிச்சைக்காரர்கள் சூழ்ந்து கொள்கிறார்கள். அனைவருக்கும் எல்லாவற்றையும் கொடுத்து விடுகிறான். கால் இல்லாதவர்களும் கண் இல்லாதவர்களும் இவனை அணுகும் முயற்சியில் தடுமாறி விழுந்து அழுகின்றார்கள். பதறி ஓடி அவர்களை எல்லாம் தூக்கி நிறுத்திக் கையிலிருந்த பணத்தையெல்லாம் பங்கிட்டு விடுகிறான். மீதியிருந்த தட்டையும் வெறுங் கையோடு இருந்த கிழவனிடம் கொடுத்து விடுகிறான். கிழிந்த துணி போர்த்திய ஒரு கிழவிக்கு அவன் கெஞ்சியது கேட்டுத் தன் மேலாடையைப் போர்த்துகின்றான். கந்தலை மெய்யில் போர்த்திய மற்றொரு கிழவனுக்கு தன் சட்டையைக் கழற்றிப் போடுகிறான். ஆடையில் கட்டியிருந்த எட்டு முழ வேஷ்டியில் பாதியை ஒரு பச்சைக் குழந்தையின் பரிதாபம் கண்டு கிழிக்க முயலுகையில், பிச்சைக்காரர்கள் இரக்கத்தால் வேண்டாம் என்று தடுக்கிறார்கள்.

ஓர் அர்ச்சகன் கோயிலுக்குள்ளேயிருந்து வெளியே வருகிறான்.]

அர்ச்சகன்: நோக்கு அதுதானே கோயில்?

மகன்: ஆம்: நடமாடும் கோயில்

அர்ச்: கொண்டு வந்ததை கோயிலுக்குள்ளே கொடுக்கணும்.

மகன்: (பாட்டு) படம்ஆடு அக்கோயில் பரமர்க்கு ஒன்றாயில்
நடம்ஆடு அக்கோயில் நம்பர்க்கு அஃதுஆகா
நடம்ஆடு அக்கோயில் நம்பர்க்கு ஒன்றாயில்
படம்ஆடு அக்கோயில் பரமர்க்கு அஃதுஆமே.

நடமாடும் கோயில்களாகிய இந்த ஏழைகளுக்கு ஒன்று கொடுத்தால், படம் ஆடு கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கிற பரமர்க்கு கொடுத்தது மாதிரி. அதை விட்டு கோயிலிலுள்ள சிலைக்கு ஒன்று செலவிட்டால் அது இந்த ஏழை மக்களை ஏமாற்றிய மாதிரி.

அர்ச்: சுயமரியாதைக்காரர்கள் பேசும்...பேச்சு! நடராஜமூர்த்தியை நகைக்க நல்ல தந்திரம்!

மகன்: நான் சொன்னது திருமூலர் திருமந்திரம்.

[ஏழைகளை மற்றொரு தரம் பார்க்கிறான். அவர்கள் ஆசையோடு ஒவ்வொன்றையும் அருந்தி மகிழக் கண்டு தன் முகத்தில் மகிழ்ச்சி காட்டிச் செல்லுகிறான்.]

காட்சி–3

இடம் : வீடு

தாய்: இதென்ன அலங்கோலம்! யார் உன்னை இப்படி வருந்தச் செய்தார்?

மகன்: சிவபெருமான் தன் திருமேனி காட்டி என்னைத் திருந்தச் செய்தாரம்மா. யாரும் வருந்தச் செய்யவில்லை.

தாய்: சிரிப்பு வருகிறது. திருமேனி காட்டுவதாவது! நீ பார்ப்பதாவது!

மகன்: உண்மையம்மா. இரக்கமே அவர் திருமேனி. என் இதயம் அதுவாயிற்றே.

தாய்: எங்கே தம்பி?

மகன்: கோயிலில் தானம்மா.

தாய்: எந்தக் கோயிலில்?

மகன்: நீங்கள் சொன்ன படமாடும் கோயிலின் பாதையில் வருந்தும் நடமாடுங் கோயில்களில்!

தாய்: அப்படி என்றால்...

மகன்: அல்லலடையும் அனாதைப் பிச்சைக்காரர்கள்.

தாய்: கோயிலுக்குப் போகவில்லை?

மகன்: ஆலயம் என்னை அழைக்கவில்லையே; எம்பெருமான் என் நெஞ்சத்தை இழுக்கவில்லையே; அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம் என்பார்கள். எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் என்பார்கள். இயல்புடைய இந்த மூன்று தெய்வங்களும் என் மனத்தை அறந்ததே இல்லை. நான் அவர்களை மறந்ததே இல்லை. கோவில் என்னை கூப்பிடவில்லை தாயே!

தாய்: கொண்டுபோன சாமான்கள் எங்கே? குட்டை எங்கே? சட்டை எங்கே? என்னடா கூத்தாடுகின்றாய்?

மகன்: சொன்னேனே அம்மா. பாலுக்கு அழும் பிள்ளைக்குரியது, நீங்கள் தந்தபால்—பசியால் துடிக்கும் பஞ்சைக்குரியதல்லவா நீங்கள் தந்த பழம்—எண்ணெய் அறியாமல் சரும் பேனும் பிடித்த தலைகளுக்குரியதல்லவா நீங்கள் கொடுத்த எண்ணெய்—தேனும் கரும்பும், நீங்கள் கொடுத்த செவ்விளநீரும் கூனுங் குருடுமாய் பஞ்சப் படுகுழியில் பதைப்பவர்களுக்கு அளித்தேன்! அவர்கள் பசி தீர்வதைக் கண்டு களித்தேனம்மா!

தாய்: களிப்பு!

மகன்: அதுதானம்மா ஆண்டவன் அருளின் துளிர்ப்பு!

தாய்: சாமான்கள், சாமான்கள் இருந்த தட்டு, சட்டை, குட்டை, சாமிக்குத் தந்த பணம் எல்லாம்...

மகன்: அவை இல்லாதவர்களுக்கே சொந்தமம்மா! எல்லாம் வல்ல ஏகனுக்கு அவற்றால் என்ன பிரயோஜனம்மா. கோயிலில் காணும் கொல்லன் புனை வேலைக்கும் தாயினும் சிறந்த தயாபரனுக்கும் சம்பந்தம் ஏதம்மா!

எட்டுத் திசையும் பதினாறு கோணமும் எங்கும் ஒன்றாய்
முட்டித் ததும்பி மூளைத்தோங்கி சோதியை மூடரெல்லாம்
கட்டிச் சுருட்டித் தம்கக்கத்தில் வைப்பர் கருத்தில் வையார்
பட்டப் பகலை இரவென்று கூறிடும் பாதகரே.

[தாய் வியப்போடும் ஆத்திரத்தோடும் மகனைப் பார்க்கிறாள். மகன் அச்சத்தோடும் மகிழ்ச்சியோடும் அன்னை முகம் பார்க்கிறான்.]

***

2

சமணமும் சைவமும்

காட்சி-1

[பெண்களின் அழுகுரல் கேட்கிறது. அங்கொரு மரத்தடியில் ஆறுமுகன் உட்கார்ந்து ஏடு திருப்புகிறான். ஆனைமுத்து வருகிறான்.]

ஆனைமுத்து: ஐயா என்ன அழுகுரல்? வீதி உற்சவத்தில வேதபாராயணமா?

ஆறுமுகன்: கொலைக்களத்திலே! கோகதேவியின் நீலாம்புரி ராகம்!

ஆனை: யாரோ இறந்துவிட்டார்கள் போலிருக்கிறது!

ஆறு: பூ! சைவக் கழுமரத்திலே சமணப் பழங்களின் சதையைத் தின்னப் பருந்தும் தெரிந்து வட்டமிடுகின்றன— ஊர் நரிகளும் தெரிந்து ஊளையிடுகின்றன. நீர் மதுரை ஆசாமியாயிருந்தும் வர்த்தமானம் தெரியவில்லை.

ஆனை: நான் மதுரையல்ல. தொண்டைநாடு. மிளகு முதலிய பண்டம் வாங்கச் சோநாடு செல்லுகின்றேன்.

ஐயா, கழுமரத்தில் சமணரா? ஏன் ஐயா! மதிக்கத்தக்க மதுரையில் சதிக்கும் இடமா? மதுரை மன்னன் ஆட்சியில் மதவாதிகளின் சூழ்ச்சியா? என்ன நடந்தது ஐயா?

ஆறு: நீர் பலநாடும் சுற்றுபவர்: உள்ளதை உம்மிடம் சொல்லத்தான் வேண்டும்.

இந்தப் பாண்டிய நாட்டு மன்னர் இருக்கிறாரே, அவர் சமணப் படுகுழியில் வீழ்ந்து கிடந்தார்....சரியா அது?

ஆனை: அது மடமை. நடுவு நிலைமை அல்லவா அரசனுக்கு உடைமை! எந்த மதத்திலும் சேராதிருப்பதே மன்னன் கடமை!

ஆறு: அரசர் சமணர்! தீர்ந்ததா? ஆதிக்கம் சமணர்களுக்கே. தீர்ந்தது! அதனால் இந்த நாட்டில் பெரும்பான்மை ஜனங்கள் சமணர்களானார்கள்! ஆனால் நல்ல வேளையாக அரசர் மனைவி மங்கையர்க்கரசி, மந்திரி குலச்சிறை இருவரும் ஒன்று. சைவ மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.

ஆனை: தீர்ந்தது! தீர்ந்தது தமிழரின் செம்மை நெறி! கூன்பாண்டியன் கொள்கைவேறு; மங்கையர்க்கரசியார் மதம் வேறு. கற்பின் இலக்கணத்தைக் கடவுளுக்குக் காட்டிய மதுரை அரசியல் மஞ்சத்தில், எதிர்ப்பான இரண்டு உள்ளங்கள்! பிறகு?

ஆறு: சமணரைத் தொலைக்க வேண்டும். சர்க்காரைச் சரிக்கட்ட வேண்டும்! இது அமைச்சர், அம்மையார் இருவரின் அந்தரங்கம்.

ஆனை: பெரிய இடத்தில் களங்கம்!

ஆறு: அப்படி இருக்கையில் சம்பந்தர் தம் கூட்டத்தோடு மதுரைக்கு எழுந்தருளினார். மந்திரியும் மங்கையர்க்கரசியாரும் மகிழ்ந்தருளினார்கள்.

ஆனை: இருக்காதா! கழுத்தரியும் சிறுத்தொண்டர்களுக்குக் கத்தி ஒன்று கிடைத்தால் மகிழ்ச்சியாக இருப்பார்கள்!

ஆறு: அரசியும், அமைச்சரும் வந்த சம்பந்தரை தனியாக ஓர் மடத்தில் குடியேற்றினார்கள்.

ஆனை: ஆம்! கோள்மூட்டும் விழாவுக்குக் கொடியேற்றினார்கள்.

ஆறு: சம்பந்தரின் மதுரை விஜயம் கண்ட சமணர்களுக்கு ஒரே பயம்...

ஆனை: படுக்கை அறையில் மூட்டைப் பூச்சி கண்ட மாதிரி.

ஆறு: ஏன் பயம் என்று கேளும்.

ஆனை: கேட்பானேன்? அஞ்சாத வஞ்சப் பிறவியல்லவா மூட்டைப்பூச்சி.

ஆறு: 'வந்துவிட்டானே சம்பந்தன். எங்களை வஞ்சித்துக் கெடுத்து விடுவானே'—என்று கூக்குரல் இட்டார்கள் சமணர், கூன்பாண்டியனிடம். அதற்கு அந்த ஒரு ஞானமுமில்லாத கூன்பாண்டியன் திருஞானசம்பந்தர் மடத்தில் தீ வைக்கும்படி சொன்னான்.

ஆனை: சொன்னால்?

ஆறு: தீ வைத்தார்கள்.

ஆனை: வைத்தவர்கள்?

ஆறு: சமணர்.

ஆனை: நம்புகிறீரா? ''கொல்லா'' விரதம் குவலயமெல்லாம் ஓங்க எல்லார்க்கும் சொல்லுவது என் இச்சை பராபரமே' என்ற கொள்கையுடைய சமணர் இப்படிச் செய்திருப்பார்களா?

ஆறு: கொல்லா விரதமட்டுமல்ல: எல்லா விரதமும் சமணருக்கு ஏட்டளவில்தான்.

ஆனை: தீ இட்டதால் செத்தவர்கள் எத்தனை பேர்?

ஆறு: யாரும் சாகவில்லை!

ஆனை: மடத்துக்கு?

ஆறு: அழிவு ஒன்றும் இல்லை. ஏனென்றால் அரசனால் இடப்பட்ட தீ, அரசனிடமே திரும்பிச் சென்று அவன் அடிவயிற்றில் கொடிய வெப்பு நோயாக ஆகிவிட்டது.

ஆனை: அரசர் பிழைத்தாரா?

ஆறு: சாகவில்லை. சமணரை அழைத்தார். தாங்காத நோயைத் தணிக்கச் சொன்னார். அவர்களால் முடியவில்லை. இதுதான் சமயம் என்று மந்திரியும் மங்கையர்க்கரசியும் சம்பந்தரிடம் ஓடி, இந்த நோய் தீர்க்கும் போட்டிப் பந்தயத்தில் கலந்து கொள்ள அழைத்தார்கள்.

ஆனை: இதுதான் சமயம் என்று அவர் ஒத்துக் கொண்டிருப்பார்.

ஆறு: அதுதான் இல்லை. சம்பந்தர் நேரே கோவிலுக்கு ஓடினார்; பதிகம் பாடினார்.

வேத வேள்வியை நிந்தனை செய்துழல்
ஆதம் இல்லி அமணொடு தேரரை
வாதில் வென்று அழிக்கத் திருவுள்ளமே!

சமணரை அழிக்க உத்தரவு கொடுக்கிறீரா, கோவிற் கடவுளே என்று கேட்டார்.

ஆனை: உத்தரவு கிடைத்ததா?

ஆறு: ஓ! உள்ளத்தில் புகுந்து உத்தரவு கொடுத்திருப்பார்.

ஆனை: அன்பர் கேட்கிறார், 'சமணரை அழிக்கவா' என்று. அன்பு கொடுத்ததாம், உத்தரவு: 'அழி அழி' என்று. நற்றமிழ் நாடு நாணியிருக்குமே! முத்தமிழ் சான்றோர் வெட்கித் தலைகுனிந்திருப்பார்களே ஐயா—பிறகு?

ஆறு: சமணரால் தீர்க்க முடியாத அரசர் நோயை சம்பந்தர் தீர்த்தார். இதுமட்டுமல்ல; ஏடெழுதி தீயில் இடு

வது: ஏடெழுதி ஆற்றில் இட்டு எதிரேறச் செய்வது ஆகிய பந்தயங்களிலும் சம்பந்தருக்குச் சரியான வெற்றி. சமணர்களுக்கோ சகிக்க முடியாத தண்டனை.

ஆனை: விபரம்?

ஆறு: எண்ணாயிரம் சமணர் கழுவேற்றப்பட வேண்டும்.

ஆனை: ஆ!

ஆறு: அவர்களின் எந்திழையார் கூந்தல் விரித்துக்கொண்டு அழுவதுதான்! அதோ அந்தச் சுருதி கூட்டாத வேத பாராயணக் குரல்கள்!

ஆனை: இந்தப் படுகொலைக்குச் சம்பந்தர் ஒப்பினார் அல்லவா?

ஆறு: அந்தச் சுவருக்கு அப்பால் எண்ணாயிரம் கழுமரத்தின் கொழுமுனை கிழித்த சமணர் உடம்பின் குருதி வெள்ளம் சம்பந்தர் திருவுள்ளம்! இம்மதம் அவர் சம்மதந்தானே!

ஆனை: கோவில்—அரசன்—மதம்! இந்த முத்தலைச் சூலம் இழைத்த பச்சைப் படுகொலை பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் ஓர் நச்சுப் பொய்கையைச் சேர்த்துவிட்டது. இந்த நிலையை விட்டு வைக்கும் நாள் ஒவ்வொன்றும் தமிழ் நாடு கெட்டுப் போகும் நாள் என்று தமிழர் உணரும் நாள் எந்நாளோ? சமணத் துறவியின்மேல் இந்தச் சாதாரணங்கள் சாற்றும் குற்றம் சைவ மடத்தில் தீ வைத்தார் என்பது. இது உண்மையானாலும் மாண்டவர் எத்தனை பேர்? ஒருவரும் இல்லையே!

சமணரின் நோக்கம் சரி! இல்லையென்றால் அது பொறுத்துக் கொள்ள முடியாததா?

> "ஒறுத்தார்க்கு ஒருநாளை இன்பம் பொறுத்தார்க்கு
> பொன்றும் துணையும் புகழ்."
>
> "இன்னா செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்
> என்ன பயத்ததோ சால்பு."

வள்ளுவர் காட்டிய இப்பாதை மண்மூடிப் போனதா? இல்லை; மத வெறியரின் கண்மூடிப் போனதா? ஆளவந்தாரை வசப்படுத்துவது; தம் அநியாய மதத்தை நிசப்படுத்துவது; அதன் பின் ஏழைகளுக்குக் கெடுதலை—ஏமாந்தால் படுகொலை. அந்த எத்தர்களுக்குப் பக்தர்—ஜீவன் முக்தர்—உலகப் பிரசித்தர் என்று பெயர்! ஐயா, காவலர் சமணர் எவர்க்கும் கருணை காட்டவில்லையா?

ஆறு: கருணை காட்டினார்! சமணர்க்கு அல்ல; சமணர் இரத்தத்துக்கு அலையும் பருந்துக்கும்—நாய்க்கும்—நரிக்கும்!

ஆனை: தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டுவிட்டதா?

ஆறு: சிரிப்பு வருகிறது; இன்னும் நிறைவேற்றப்படவில்லை என்றால் நிறுத்தி விடுவீரோ?

ஆனை: உள்ளத்தைக் கிளறும் கேள்வி! உலகின் ஒரு மூலையில் ஓர் தமிழனின் ஒரு துளி ரத்தம் சிந்தினால் என்றால், உறையில் உருவித் தூக்கிய உலகத் தமிழரின் வாள் ஒடிந்து போகவில்லை. ஆனால் மதமயக்கத்தால் அவை ஒய்ந்து கிடப்பது உண்மைதானைய்யா. மெய்யாய்ச் சொல்லுவேன். வீரத்தமிழர் விழிகொண்டு கிளம்பும் நாள் தூரத்தில் இல்லை.

ஐயா! மதம்—மக்களை அதம் செய்யும் மதம், இகம் செய்கின்றதாமே!

சைவச் சர்க்கார் சாய்த்த சமணர் தலை இதோ எண்ணாயிரம்!

வைணவம் உடைத்த மண்டைகள் எண்ணற்ற ஆயிரம்.

சங்கரர் சர்க்கார் புத்தருக் கிழைத்ததைப் புகலவும் வாய் நடுங்கும்! புத்த மதத்தாரை கண்ட இடத்தில் வெட்ட வேண்டும். பார்த்தும் வெட்டாமல் விட்டுப் போவாரை வெட்டிப் புதைக்க வேண்டும். சங்கர சாக்காரின் சட்டம் இது. உருண்ட தலை ஒன்றல்ல; ஒரு கோடி.

இதோ, இந்து மதம், முஸ்லீம் மதம்—இவைகளுக்குப் பரிந்து பாடுபடும் அறிஞர்களோ பலப் பலர்! அவர்கள் பெருக்கிய போரினால் தெருவில் ஓடிய ரத்த வெள்ளம் ஏரி அல்ல; இந்து மகா சமுத்திரம்!

'மதத்தின் பேரால் நாட்டைக் கொலைக் களமாக்கி விட்டார்கள்!' என்றார் ஓர் அறிஞர்! 'மதமான பேய் பிடியா திருக்க வேண்டும்' என்றார் மற்றொரு பேரறிஞர்.

அண்ணல் காந்தியால் யாருக்குத் தீமை? அகிலத்தின் தந்தையை விட்டதா கோட்சே மதம்!

படுகொலை! மதப் படுகொலை! சாவென்றார் எண்ணாயிரம் தமிழர்கள்!

ஆறு: இல்லை! செத்துவிட்டார்கள். போய்ப்பாரும்.

[ஆனைமுத்து ஓடுகிறான்.]

காட்சி–2

[எண்ணாயிரம் சமணர்கள் கழுவேற்றப்பட்டு இருக்கிறார்கள். எதிரில் ஏந்திழைமார் குப்புற விழுந்து கிடக்கிறார்கள்.]

ஆனை: ஆ!

[ஆனைமுத்து முகத்தில் கைபொத்திக் கொண்டு மல்லாந்து விழுகிறான்.]

***

3

மூளை வைத்தியம்

(கிண்டற்காரன்)

நோயாளி: ஐயா, வைத்தியரே! சாதி, மதங்கள், கடவுட் பைத்தியம் இவைகள் மனித வாழ்க்கைக்கு அநாவசியமென்று சொல்லி, அவைகளைக் கடந்து மக்கள் நல்ல நிலையடையப் பாடுபடும் சுயமரியாதைக்காரர்கள் மேற்படி சாதி சமயங்களை அடிப்படையாக உடைய தனித்தொகுதியை ஆதரிப்பது தகுதியல்ல என்னும் நோய் என் மூளையைப் பிடித்திருக்கிறது. மருந்து தேவை.

வைத்தியர்: மாலுமியானவன் பிரயாணிகளை ஏற்றிக் கொண்டு சிங்கப்பூர்த் துறைமுகத்தையடையும் நோக்கத் தோடு கப்பலைச் செலுத்துகிறான். வழிநடுவில் கடலில் குதிப்பது அவன் நோக்கமல்ல. ஆயினும் அவன் இடையில் ஆபத்துண்டானதை எண்ணி, சிறு தோணிகள், ரப்பர் மிதவைகள் இவைகளைக் கையோடு கொண்டு போவதானது, அவன் தனது பிரயாணிகளின் நன்மையில் பொறுப்புள்ளவன் என்பதையும், முன்ஜாக்கிரதை யுடையவன் என்பதையுமே காட்டும். சாதி மதம் சாகுமட்டும் சிறுபான்மையோர் தம்மைப் பெரும்பான்மையோரால் பறிக்கப்படலாமா? அதனால் தனித்தொகுதி கேட்பது சரி. இந்த மருந்தை மூன்று வேளை சாப்பிடு. இதைத் தொடர்ந்து வேறு வியாதியும் உனக்குண்டாகலாம். குடியரசு, புதுவை முரசு முதலியவற்றை இப்போதிருந்தே அனுசரித்து வா.

நோயாளி: எந்தக் கோயில் கூடாது என்கிறார்களோ அதே கோயிலில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை நுழைக்க

வேண்டும் என்பது சரியாகாது என்ற நோய்க்குப் பரிகாரம் என்ன?

வைத்தியர்: இது ஒரு தொத்து வியாதி. எவனிடமிருந்து உனக்குத் தொத்திக் கொண்டதோ தெரியாது. ''தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் உள்ளே போனால், கோயில் என்பதன் பிரதான தத்துவம் போய்விடுகிறதாகக் கோயிலுடையார் நினைப்பது உண்மை. கோயிலை ஒழிக்க வேண்டும் என்பவர்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களைக் கோயிலில் நுழைவிப்பதன் மூலம் சுலபமார்க்கமாகக் கோயில் தத்துவத்தின் பிரதான அம்சத்தை ஒழித்துவிட எண்ணுகிறார்கள். கோயில் வேண்டாம் என்ற நிலையை நோக்கிச் செல்பவர்கள் வழியில் அந்தக் கோயிலை ஓர் இடறு இடறிவிட்டுச் சென்றால் அழிந்தவரைக்கும் அழியட்டுமே. மேலும் எலிப்பொறியில் பக்ஷணத்தை வைப்பது எலியைப் போஷிப்பதற்காக அன்றி, அதைப் பிடித்துக் கொல்லுவதற்காகவே என்பதுபோல், கோயிலை ஒழிக்கவே கோயிலுக்குப் போங்கள் என்று சு. ம. காரர் சொல்லுகிறார்கள். இந்த மருந்தை உட்கொள். ஆஸ்திகப் பற்றை மாத்திரம் நீக்குவதுதான் பத்தியம்.

நோயாளி: தோழர்கள் காந்தியும், ரவீந்திரரும் கல்வியறிவு மிக்கவர்களாக இருந்தாலேதான் அவர்கள் இயக்கம் இவ்வளவு பிரசித்தியடைந்திருக்கிறதென்றும், ஈ. வே. ரா. தாம் ஈரோடு பாடசாலைப் பிரசங்கத்தில் கூறியபடி கல்வி அதிகமில்லாதவராக இருந்தாலேதான் அவரியக்கம் பிரபலமடையவில்லையென்றும் எனக்கு ஒரு மூளைநோய் உண்டு. மருந்துண்டா?

வைத்தியர்: ஆகா! உண்டு. பத்தியந்தான் கடுமையாக இருக்கும். குறுகிய நோக்கத்தை நீக்க வேண்டும். விசால நோக்கத்தை தினம் தினம் 3 டம்ளர் சாப்பிடவேண்டும். சம்மதமானால் இந்தா மருந்து: தோழர் காந்தியும் படித்தவர். தோழர் ரவீந்திரரும் படித்தவர். ஆயினும், தேசத்தை விடுவிப்பதற்குள்ள முறைகளில் இருவருடைய கருத்தும் பேதப்படுவதற்குக் காரணம் என்ன? காந்தி வருணா

சிரம நெறியிலேயே சுயராஜ்யம் தேடவேண்டும் என்று சொல்லி வருகிறார். ரவீந்திரர் சாதி, மதம், மூடநம்பிக்கை முதலியவை ஒழிய வேண்டும் என்கிறார். சுயராஜ்யம் தேடும் முறையில் இரண்டு அறிஞர்கள் இரண்டுவித அபிப்பிராயம் உடையவராயிருப்பதற்குத் தக்கவாறேதான் சுயராஜ்ய முயற்சி மிக்க பிரபல்யம் உடையது என்பதில் உண்மை இருக்க முடியாது. ரவீந்திரர் ஆக்ஷேபிக்கும் முறையில் காந்தி காரியம் நடத்துகிறார் என்பதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு, இப்போது சுயராஜ்யப் பெறுகின்ற வட்டமேஜை முயற்சி என்ன நிலையிலிருக்கிறதென்று பார்ப்போமானால் எதிர்பார்த்தபடி இல்லையென்று தெரியும்; தெரிந்தும் விட்டது. இதனால், காந்தியின் கல்வியும் அவர் கண்ட முறையும் பயனில்லை என்பது வெட்ட வெளிச்சம். ரவீந்திரர் முறை பயன்படுமா என்றால் செய்து பார்க்க வேண்டும். அவ்வாறு அவர் நினைக்கும் மாதிரியே காரியம் செய்ய அவர்க்கு உணர்ச்சி உண்டாகவில்லை. எண்ணமே செயலன்று. ஆனால் காந்தியிடமும் ரவீந்திரர் இடமும் உள்ள கல்வியிலும் உணர்ச்சியிலும் இல்லாத ஒன்று ஈ.வே.ரா அவர்களிடம் உண்டு. அது தான் பகுத்தறிவின் பெருவெளியில் நின்று செயலாற்றும் துணிவும் செயலும். இச்செயல் பிரபல்யமடையவில்லையெனில், பிரபல்யமடைவிக்கும் துணிவு உண்டு. பயன்படுமா எனில் பகுத்தறிவுச் செயல் பயன்படாதென்று சொல்வது கேவல புத்தி. ரவீந்திரர் வாக்கு இதற்குச் சாக்ஷி. இதனால் காந்தியம் உண்மையில் பிரபல்யமுடையதல்ல என்பதும், பகுத்தறிவுக்கும் கல்விக்கும் சம்பந்தமில்லை என்பதும், பிரபல்யமடையத் தக்கதும், பயன்தரத்தக்கதும் பகுத்தறிவுச் செயல்தான் என்பதும், இதற்கு ரவீந்திரர் மொழியே சாக்ஷி என்பதும், ஈ.வே.ரா., பகுத்தறிவு கொண்டு தொண்டாற்றும் வீரர் என்பதும் விளங்கும். இந்த நல்ல ஔஷதத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள். ஞாபகமிருக்கட்டும். அபத்தியம் செய்யாதே. விசால நோக்கத்தை அநுசரி.

நோயாளி: ஜாதிப் பூசல், சமயப் பூசல்களைத் தூக்கி விடுகிறவர்கள் தற்கால ஆட்சிக்காரர்களே யாகும். இவ்

வாட்சியைத் தகர்த்துவிட்டபின் இப்பூசல்களை ஒழுங்குபடுத்துவது சுலபம் என்பதாக ஒருநோய் சிலகாலமாக என் மூளையைப் பீடித்திருக்கிறது. பரிகாரம் என்ன?

வைத்தியர்: ஆளுவோர் ஜாதிப் பூசல்களைச் சமயப் பூசல்களை உண்டாக்குவதாக வைத்துக் கொள்வோம். இதன் பயனைப் பூசலிடும் மக்கள் எவருக்கும் ஆளுவோரிடம் விசேஷ சம்பந்தம் ஒன்றுமில்லையே. அவர்கள் அனைவரும் நம்நாட்டு மக்கள்தானே. இங்ஙனமிருக்க அயலான் இன்னபடி விடுவதைக் கேட்டு அதன்படியாடுகின்ற அவ்வளவு சாதாரண மக்களைக் கொண்டு சுயராஜ்யம் அடைய முயற்சி செய்வது எப்படி? இடியை ஒருவன் தன்மீது விழும்படி இடிவிழுக்கும் ஊசியைத் தன் மீது நாட்டிக் கொண்டதுபோல் மோதிவிடுவதற்கனுகூலமான ஜாதி, சமயப் பித்தத்தை நாம் சுமந்திருப்பதற்கு அவசியம் என்ன? சுயராஜ்யத்திற்குப் பின்னர் மழுப்பி விடலாம் என்னும் அடிவயிற்றுக் கழலையை இப்போதே அடியோடு சாஸ்திரமுறையால் அகற்றிக் கொள்வதே நல்லது.

இம் மருந்து உன் வியாதிக்கு ஏற்றதாகும்.

நோயாளி: காந்தியார் ராமராஜ்யம் என்று சொல்வதால் தசரதச்சக்ரவர்த்தி அறுபதினாயிரம் பெண்டாட்டிகளோடு வரப்போகிறார் என்பதல்ல அர்த்தம். நல்ல ராஜ்யம், அழகான ராஜ்யம் என்ற அர்த்தத்திலே அவர் சொல்லுகிறார் என்று குடியரசு ஏன் நினைக்கலாகாது? இந்த மூளைக் கடுப்புக்கு என்ன பரிகாரம்?

வைத்தியர்: இப்படிக் குடியரசு சில முட்டாள்கள் நினைக்கிறபடி நினைப்பதற்குக் காந்தியார் அவ்வித வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார். அவரிடம் பத்திரிகையிருக்கிறது. ராமராஜ்யம், வருணாச்சிரம ராஜ்யம் என்று நினைக்காமலிருக்கக் காரணந்தான் எது? வறுத்துப் பொடி பண்ணி உன் மூளையில் ஒத்து.

நோயாளி: எட்டுக் கோடி முஸ்லிம்களும் சீக்கியர்களும், கிறிஸ்தவர்களும், பௌத்தர்களும், சைவர்களும், சுயமரியாதைக்காரர்களும், சமதர்ம வீரர்களும் நிறைந்திருக்கும் இந்த நாட்டில் வெள்ளையர் போன பின்னர், சில வெண்டைக்காய் வைஷ்ணவர்கள் ராமராஜ்யம் ஸ்தாபித்து நடத்தி விட முடியுமா என்ற வியாதிக்கு மருந்து கொடுங்கள்.

வைத்தியர்: இது வெகு சாதாரண நோயாளிக்கும் உன் மூளை இயற்கையில் வலிவற்றிருப்பதால் இந்நோய் உன்னை இவ்வாறு குடுமியைப் பிடித்துக் கீழே அறைகிறது. இன்றைக்கு ராமராஜ்யத்தையும், ராமனையும் துதிப்பவர்கள் வைஷ்ணவர்கள் மாத்திரமா? ராமாயணம் செய்தவனே வைஷ்ணவன் அல்ல என்பாரும் உண்டு. கவிச் சுவைக்காக ராமனையும், ராமராஜ்யத்தையும் புகழும் சைவனைக் கண்டதில்லையா? சூத்திரன் தவத்தை வெறுக்கும் அந்த ராமனை அதே சூத்திரர் மெச்சவில்லையா? வருணாச்சிரம வெறிபிடித்த ஒரு மனிதனை மகாத்மாவாக்கி, அவர் சொல்லும் ராமராஜ்யப் பாட்டுக்கு இப்போது எந்தத் தொகுதிக்காரன் பக்கமேளம் வாசிக்காமலிருக்கிறான்? சுயமரியாதைக்காரர், 'இராம இராஜ்யம் முட்டாள்தனத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது; அது வேண்டாம், இது வேண்டும் என்பவர்கள் விசிலியா அறிவீனர்' என்று பிரசாரம் பண்ணி வருவதால் என்ன கெடுதி. பின்பு ஸ்தாபிக்க முடியாத ராமராஜ்யத்தை இப்போதே வேண்டாம் என்று சொல்வதால் என்ன பிழை?

இந்த மருந்தை மண்டையில் பூசி, சுயமரியாதைத் தணலில் காய்ச்சினால் உன் மூளை வியாதி பறக்கும்.

நோயாளி: சமதர்ம ஆட்சி நடத்தச் சம்மதிப்பார்களா என்று சுயமரியாதைக்காரர் கேட்கிறார்கள். யார் சம்மதிக்க வேண்டும்? அரசாட்சியை யார் நடத்தப் போகிறார்கள். வெள்ளைக்காரனுடைய இரும்புக் கையை உடைத்து விட்டபின் மறுதர்மத்தை எந்தக் கை பற்றப் போகிறது? தேர்தலில் நின்று வெற்றி பெற்றுக் குடியரசின் கூட்டத்தார்

அரசாங்கத்தை ஏன் நடத்தக் கூடாது என்பதாக ஒரு நோய் உண்டு.

வைத்தியர்: பகுத்தறிவுக்குத் தடைபோட்டு வருணாசிரமப் பித்த நோயை மக்கட்கு மேலும் மேலும் வளர்த்துக் கொண்டுபோனால், பிறகு சமதர்ம ஆட்சி நடத்த அவர்கள் சம்மதிப்பார்களா? இந்தக் கேள்வியில் என்ன பிழை? நாகரிக தேசத்தார் நடுவில் புகுந்திருக்கும்போதே மகாத்மா பட்டமும், அவதாரப் பட்டங்களும் குதிக்கின்றன. தம்பி! மேற்படி பட்டத்துக்குடையவர்கள் ஆட்சியில் பழைய பரமசிவங்களும் திருப்பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டவரும், வருணாசிரமத்தைக் காக்கப் பூலோகத்தின்மீதும் ஓடிவந்து விடுவார்கள் தம்பி. இந்த வெள்ளைக்காரன்போனபின் வேறு வெள்ளைக்காரன் மஞ்சள்காரன் வந்துவிட்டால் ஜாதி உயர்வைக் காப்பாற்ற வேண்டியவர் இரண்டாவதொரு முறையும் சுதந்தை விற்க வேண்டும் தம்பி! குடியரசு நாட்டை ஆளும் என்ற எண்ணத்தில்தான் தம்பி, பல லக்ஷக்கணக்கான மக்கள் குடியரசின் கொள்கையை மேற்கொள்ளுகிறார்கள் தம்பி! அதற்குள் சுயநலத்திற்கு வழியில் பல என்று நினைத்துத்தான் சிலர் அதைவிட்டு ஓடி, இப்போதே வேலையை முடித்து விடுவோமென்று அடைப்பம் தூக்கி வருகிறார்கள் தம்பி!

இந்த மருந்து சிறிது காரமானது; ஆயினும் வியாதிக்குத் தக்கது.

***

4
குலத்தில் குரங்கு

காட்சி-1

திருமண நினைவு

சொக்கம்மா: அத்தான், கண்ணாட்டம் ஒண்ணு பெத்தாதானு புள்ளே?

சிக்கண்ணன்: என்ன சொல்றே? வெளங்கலியே!

சொக்: நமக்கு வயசு வந்ததும் கண்ணாலம் எப்போ பண்ணுவாங்கன்னு நெனச்சமா நெனெக்கிலியா? அந்த மாதிரிதானே இருக்கும்! புள்ளெக்கிப் புள்ளையாதானே வளக்கறேன்?

சிக்: அப்டி சொல்லேன். கண்ணாலம் பண்ணிட்டா போவுது.

சொக்: அது எப்படி முடியும்?

சிக்: அதுக்கு பேலே பேசாதே. முடியும், அதுவும் நாலு நாளிலே! போ. வேலையே பாரு.

[நான்கு நாட்களுக்குப் பின்]

காட்சி-2

[பந்தலில் பலியம்]

உறவினர் 1: மணி ரெண்டு அடிச்சுட்டுது. இன்னம் ஒரு மணி நேரத்லே ஆவணும். உம், உம்! முழிச்சுக் கொள்ளுங்க. நீ பட்டு கட்டு; பூவை பந்து சுத்து!

உறவினர் 2.: வாத்தியக்காரன் வந்தானு? தெருப் பந்தல்லே வாழை மரம் இன்னுமா கட்டலே? பரியச் சடங்கு தொவக்ற சமயம்! ஆவட்டும்!

ஒருபுறம்

சொக்: ஏன் அத்தான்? காப்புத்தான் இருக்கு; கொலுசு, சங்கிலி, தோப்பு நெல்லிக்கா தொங்கலு இதெல்லாம் இல்லேயே. பரியத்திலே பொண்ணு வூட்டுக்கார் கேப்பாங்களே!

சிக்: நீ சும்மா இரு. இப்ப ஒனக்கு ஒண்ணும் தெரியாது. வெளக்கு ஏத்தியாச்சி. அதோ பாப்பானும் வந்துவிட்டான். பொண்ணூட்டுக்கார் வர்ற சமயம்! என்னே ஒண்ணும் கேக்காதே! நடக்க நடக்க பாரு!

[விடிய மூன்று மணி. பரியக் கூட்டம் கூடியது]

காட்சி-3

[பரியச் சண்டை]

சிக்: வாங்க சம்பந்தி! வாங்க பொண்ணூட்டுக்காரரே! ஒக்காருங்க.

பெண் தகப்: அவரு ஆரு? மாப்பிள்ளெக்கி தகப்பனுரா? ஒகோ வாங்க. இவுங்க ஆரு? மாப்பிள்ளெக்கி சித்தப்பாவா? ஓகோ வாங்க, எல்லோரும் வந்துட்டாங்களா? வந்துட்டாங்க! தொவக்க வேண்டியது தானே ஐயரே.

ஐயர்: ஆஹா! சுக்லாம் பரதரம்...

[ஒருபுறம்]

பெண் தகப்: சொன்னபடி நகை! இதி...ஹி.

சிக்: ஐயா! நானு மாப்பிள்ளெயை பெத்தவனல்ல, வளர்த்தவன். எனக்கும் இந்தக் கண்ணுலத்துக்கும் தொந்தார்த்தம் கெடையாது. கெடையாதின்னுலும் நாந்தான் மாப்பிள்ளெயைப் பத்தி உத்தரவாதம்! என்னு, நான்தான் ஒங்களே

அறிவேன். நான்தான் பொண்ணெ வந்து கேட்டு முடிவு பண்ணனேன். நீங்க நல்லா கேளுங்க. கேட்க வேண்டியதெ கேளுங்க. எம்பா மாப்பிள்ளெயைப் பெத்தவனே! ஒன்னெ தாம்பா சிங்கேரியப்பா, ஒன்னெதாம்பா. என்னமோ கேக்குரே பொண்ணெ பெத்தவரு.

சிங்கேரி: சரிதாங்க! ஆயிரம்பேருக்குமுன்னே—ஆயிரத்துக்கு மேலே இருக்கும்—தோ வந்திருக்காங்க சொல்றேன். இப்போ வேலே நீந்து கைக்கு வந்தது காப்புமட்டுந்தானுங்க. கொலுசு, சங்கிலி, தோப்பு நெல்லிக்கா, தொங்கலு இதெல்லாம் வேலே முடியலே. இருக்கிறதெ கொண்டு பரியத்தெ முடியுங்க.

பெண் தகப்: பரபரப்பா வேலே நடக்குது—பந்தலிலே பரியம் வைச்சிங்க இல்லிங்க. இன்னம் வேலே முடியலே, நகை பின்னுல் ஆவுட்டும் இன்றிங்க. இப்ப: இதென்ன எழவா இருக்கே.

சிங்கேரி: ஓய்! நல்ல வேளையிலே எழவு இழவுண்ணுதே. மூதேவியாட்டம்.

பெண் தகப்: மூதேவியாட்டமா இருக்றேன்? ஊஹூம், அப்படியா? சொன்னபடி நகையெல்லாம் வைக்றியா, இல்லியா?

சிங்கேரி: என்னங்காணும் பஞுதிக் கனமா பேசரே. எங்கே பூறும்?

பெண் தகப்: சீச்சீ! ஆருடா பஞுதி, மடையா?

சிங்கேரி: பல்லு ஒடைஞ்சிபுடும்! ஒடைஞ்சுபுடுண்ணு ஒடைஞ்சு பூடும்.

பெண் தகப்: போடா! கையையா நீட்றெ (ஓர் அறை கொடுக்கிருன்.)

சிங்கேரி: ஆஹாங்! (பதில் அறை)

சிக்கண்ணன்: (இருவரையும் நீக்கி நடுவில் அமர்ந்து) ஏம்பா செங்கேரி! இதுதான் மரியாதையா? அடிக்கறதா? என்னே அடிச்சா என்ன- அவரே அடிச்சா என்ன? இதெல்லாம் யாருக்கடா அவமானம்? என்னடா. இதே நேரத்திலே இதே பந்தலிலே இதே பொண்ணுக்கு மாப்ளே பாத்து தாலி கட்ட என்னாலே முடியுண்டா.

பெண் தகப்: அப்படித்தான் செய்யுங்க.

சிக்: தங்க தேர் மாதிரி கொண்டாருவண்டா மாப்ளே.

பெண் தகப்: அவன் கிடக்கிறுங்க. நீங்க அப்படியே முயற்சி எடுங்க இப்பவே.

சிக்கன்: ஏம் பொண்ணுன்னு வேறு; அவரு பொண்ணுன்னு வேறென்னு நினைக்கலேடா நானு...

பெண் தகப்: நேரமாவுதுங்க எனக்கு. வந்த அவமானத்தே காப்பாத்துங்க. மாப்பிளே எங்கேங்க?

சிக்: அவுருக்கு வந்த அவமானம் எனக்கில்லையா? மடையா, மடையா (அடிக்கப் போகிறான்: பெண்ணின் தகப்பன் மறிக்கிறான்.) இதோ போறேன்டா (பெண் தகப்பனை நோக்கி) இருங்க இங்கியே! தோ வந்துட்டேன். நீங்க பயப்படாதிங்க. இதே நேரத்திலே, முடிச்சுடறேன்— ஆமா! நூறு பவுனியும் (போகிறான். பெண் தகப்பன், ஒரு புறமாகத் தங்கிச் சிக்கண்ணனை எதிர்பார்த்திருக்கிறான்.)

காட்சி-4

[ஜங்கனே தம்பறேன்]

[சிக்கண்ணனும் பெண்ணின் தகப்பனும் தனித்துப் பேசுகிறார்கள்.]

சிக்கன்: ஒயர்ந்த எடம். ஏற்பாடு பண்ணிட்டேன்.

பெண் தகப்: கொலம்?

சிக்கன்: ஒறவுங்க எனக்கு.

பெண் தகப்: வசதி?

சிக்கன்: இப்ப அடிச்சாலே ஒரே அடி லட்ச ரூபாய். கள்ள மார்க்கட்லே ஜவுளிக்கடை.

பெண் தகப்: கண்ணுக்குப் புடிச்சாப்லே இருக்கணுமேனன்.

சிக்கன்: கொலத்துலே?

பெண் தகப்: கொரங்கெ கொள்ளலாம். அது சரிதான்; கேட்டேன்.

சிக்கன்: எனக்குப் புடிக்குதுங்க! உட்டுடுங்க, அதோடட.

பெண் தகப்: பரிசம்?

சிக்கன்: அதெல்லாம் இப்ப வாயெ திறக்கப்படாது. என் இண்ணுசெனுங்க. அவுங்கப்பா அம்மா ஊர்லே இல்லே. வந்தா வயிரமா எழுச்சிடுவாங்க. நம்புங்க என்னே.

பெண் தகப்: அடியோட நம்பறேன்.

சிக்கன்: என்ன யோசிக்கறேன்னு, பையன் அருகூர் ஜமீன்தார்கூட! கார்லே திருவண்ணாமலைக்குப் போய் வந்தான். குளிர்காச்சலா இருக்கிறான். கண்ணலத்தே தாளக்கி வைச்சிக்கலாம்னு, மந்திரிலே புகுந்து அவன் மனசே கலைச்சிபுடுவாங்க, வேறே பொண்ணுக்கு ஒடையவங்க.

பெண் தகப்: இப்பவே முடிச்சிபுடுங்க.

சிக்கன்: சரி! இப்பவே குசும்புது. வேறே பொண்ணூட்டுக்காரர் ஆளெ அனுப்பி வைக்குறாங்க அவங்கிட்டே! நேரமில்லே! ஆவட்டும் ஐயரே, ஆவட்டும்.

[ஐயர் தொடங்கினார் சடங்கை]

காட்சி-5

'தோஷமில்லேண்ணேன்!'

ஐயர்: பொண்ணு மாப்ளயே அழைச்சுண்டு வர்ரது.

சிக்கன்: பொண்ணு மாத்திரம் வரட்டும் முன்னே! தாலி கட்றபோது மாப்ளே வர்லாமில்லே?

ஐயர்: தோஷமில்லேண்ணேன்.

பெண் தகப்: முகூர்த்த நேரம் தவறிட்டுதே

ஐயர்: தோஷமில்லேண்ணேன்.

பெண் தகப்: தாலி இல்லே. மஞ்சளே சரட்லே கட்டிக்கலாமா?

ஐயர்: தோஷமில்லேண்ணேன்! மாப்ளெய இட்டு வரலாம்

சிக்கன்: இதோ வர்ராரே.

[மாப்பிள்ளைக்கு உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரைக்கும் மறையப் போர்வையிட்டு, நான்கு பேர் கையால் தாங்கி வந்து மணவறையில் உட்கார வைக்கிறார்கள்]

ஐயர்: வாத்யம்! வாத்யம்!

[மாப்பிள்ளை தாலி கட்டுவது போலவே வேறு கைகள் பெண் கழுத்தில் தாலி கட்டுகின்றன.]

சிக்கன்: பொண்ணு மாப்ளே போகலாமில்லே?

ஐயர்: தோஷமில்லேண்ணேன்!

சிக்கன்: மாப்ளே மாத்திரம் முன்னே எழுந்து போவலாமா?

ஐயர்: தோஷமில்லேண்ணேன்.

சிக்கன்: ஏன் ஐயரே! இதுக்கு தட்சணை கொடுக்காவிட்டால்?

ஐயர்: தோஷண்ணேன்.

[மாப்பிள்ளை முன்போலவே நால்வரால் அழைத்துச் செல்லப்படுகிறான்.]

காட்சி-6

மறுநாள்

[திருமணம் நடந்த மறுநாள் காலை சிக்கண்ணன் கூடத்தில் மிகக் கருத்தாகக் கணக்கு எழுதிக் கொண்டும் வாயால் உரத்த குரலில் எண்களை கூட்டிக் கொண்டும் இருக்கிறான். பெண் தந்தையும், தாயும் சிக்கண்ணனை பார்க்க வருகிறார்கள். வாயில் காப்போன் மறிக்கிறான்.]

வாயில். காப்போன்: இப்ப அவரெ நீங்க பார்க்க முடியாது.

பெண் தகப்: ஏன்?

வாயில் காப்: அவரு கணக்குப் பாக்ருரு.

பெண் தகப்: நாங்க வந்திருக்கோம்னு சொல்லு.

வாயில் காப்: சரி. (போகிறான்: திரும்பி வந்து கூறுகிறான்) போங்க! ஆனா ஒண்ணுங்க. பன்னிப் பன்னி பேசாதிங்க. அவர்கிட்டே ஒரு கேழ்வி- அதுக்கு அவரு ஒரே பதில்! அதுக்கு மேலே எடுச்சி எடுச்சி கேக்கக் கூடாது. சம்மதமா?

பெண் தகப்: ஐயோ! அப்படியா? சரி.

[உள்ளே போகிறார்கள். சிக்கண்ணனைப் பார்த்தபடி நிற்கிறார்கள்.]

சிக்கன்: (கணக்குச் சுவடியைக் கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டு) ஏழரையும் மூணும் பத்தரை; பத்தரையும் ஒண்ணும் பதினொண்ணரை...

பெண் தகப்: திக்ரேமே?

சிக்கன்: ஒக்காருங்க! பதினெட்டரையும் மூணேகாலும் இரவத்தொண்ணே முக்கா. இரவத் தொண்ணே முக்கா, இரவத்தொண்ணே முக்கா, இரவத்தொண்ணே முக்காலும்...

[பெண்ணின் தாயும் தகப்பனும் எதிரில் உட்காரு கிறார்கள்.]

பெண் தகப்: அப்புறம் கணக்குக் கூட்டுங்களேன்.

சிக்கன்: அது முடியாது. ஐம்பத்தி ஆறேகால். ஐம்பத்தி ஆறேகால். ஐம்பத்தி ஆறரையும் மூணரையும் அறுவது...

பெண் தகப்: மாப்பிள்ளையை இன்னம் நாங்க பார்க்கவே யில்லேங்க

சிக்கன்: நம்பள்ளே மாப்பிள்ளைய பாத்து கண்ணாலம் பண்றாங்க. நூத்திப்பதினேழரையும் காலும் நூத்திப் பதினேழுமுக்கா. நூத்திப் பதினேழு முக்காலும் அரையும் நூத்திப் பதினெட்டே கால்...

பெண் தகப்: ராத்ரி மூணுமணி முகூர்த்தமா பூட்டுதே...

சிக்கன்: நம்பள்ளே எல்லாரும் பகல்லேதான் முகூர்த்தம் பண்றாங்க! இருநூத்திப் பதினஞ்சு. இருநூத்திப் பதினஞ்சு. இருநூத்தி...

பெண் தகப்: பொண்ணு மாப்ளேயைக் கூட்டிப் போவணுமே?

சிக்கன்: போறதுதானே! ரூபாய் நானூத்தி நாப்பத்தஞ்சியும் காலே அரைக் காலும்! அப்றம் மூணேகால், மூணே கால். மூணேகாலும் ஒண்ணும்...

பெண் தகப்: கூட்டுங்க மாப்ளயே....

சிக்கன்: மாப்ளெயெ கூப்பிட்டு காவக்காரா. நாலே வீசம்; நாலே வீசம்; நாலே வீசமும் நாலரைக்கால்...

[அங்கிருந்த காவற்காரன் உள்ளே செல்கிறான். உள்ளேயிருந்து காவற்காரனும் ஆளின் முக்கால் பங்கு உயரமுள்ள ஒரு வாலில்லாக் குரங்கும் வெளிவருவதைப் பெண்ணின் தந்தையும் தாயும் பார்த்து அஞ்சுகிறார்கள்.]

பெண் தகப்: என்னங்க, மாப்ளெயெ கூப்டச் சொன்னு?

சிக்கன்: பின்னென்ன, தென்னம்புள்ளையா நிற்பது? அஞ்சே அரைவீசம், அஞ்சே அரைவீசம், அஞ்சே அரைவீசமும் காவீசமும் அஞ்சே முக்காவீசம்.

பெண் தகப்: ஐயையோ...

பெண் தாய்: இது என்ன மோசம்?

பெண் தகப்: என்னய்யா... வெள்ளாட்றீங்களா?

சிக்கன்: வெள்ளாடுமில்லே கருப்பாடுமில்லே. ஆறு! ஆறு! ஆறும் வீசமும் ஆறேகாவீசமும்....

பெண் தகப்: தாலி கட்ணது யாரைய்யா?

சிக்கன்: கண்ணு தெரியிலே! தங்கத் தோரட்டம் புள்ளே எதிர்லே நிக்குதே! ஆறே அரை வீசமும் காவீசமும் ஆறே முக்கா வீசம்....

பெண் தகப்: மனுஷனா இது? ஏன்யா?

சிக்கன்: எப்படி தெரியுது ஒங்களுக்கு? ஆறே முக்கா வீசமும் காவீசமும் ஆறேகால்....

பெண் தகப்: என்னய்யா! கொரங்கையா இது!

சிக்கன்: நம்பள்ளே எல்லோரும் அழகாவா இருந்துட்ருங்க? ஆறேகாலும் காணிசமும் ஆறேகாலே வீசம்...

பெண் தகப்: அழகில்லாவிட்டால் போகிறது; கொரங் கில்லேவோ...

சிக்கன்: பன்னிப் பன்னி பேசறீங்க! ஆறேகாலே வீசமும் காணிசமும் ஆறேகாலே அரை வீசம்....

[இதற்கிடையில் காவற்காரன் பெண் தகப்பனைப் பார்த்து அதட்டுகிறான்.]

காவற்: நான்தான் சொல்லேனே ஒரு கேழ்வி. அதற்கு ஒரே பதில்! அவ்வளவுதான்! பெரிய எடத்லே வந்து தொந்தரவு பண்ணுறீங்க, எழுந்திருங்க.

பெண் தகப்: பெரிய இடமா இது?

பெண் தாய்: எங்கே அடுக்கும் இந்த அக்குறும்பு? எம் பொண்ணு எங்கே? அம்மா கிரைமணி!

[தன் மகளின் பெயரைச் சொல்லி அழைக்கிறாள் தாய். உள்ளே இருந்து கிரைமணி ஓடிவந்து குரங்கைப் பார்த்து நடுங்கி உள்ளே ஓடுகிறாள். மகளின் பின்னால் தாய் ஓடுகிறாள்.]

[ஒருபுறம்]

தாய்: எங்கே அம்மா உன் நகையெல்லாம்?

கிரைமணி: அத்தை கழிட்டி வெச்சிகிறாங்க. நீ ஆம்படையாங்கூட ஒத்துக் குடுத்தனம் பண்றதா இருந்தா குடுப்பேன். ஒங்க ஆத்தா ஊட்டுக்குப் போறதா இருந்தா குடுக்க மாட்டேன்றாங்க. அங்கே நின்னுதே, அது கொரங்கு தானேம்மா. அது என்ன அவ்வளவு ஒசரமா இருந்துதே.

தாய்: அதுதான்டி மவனே மாப்பிள்ளையாம்!

கிரைமணி: ஊஊம்!

[முகத்தைக் கையால் மூடிக்கொண்டு அழுகிறாள் கிரைமணி.]

காட்சி—7

ஒத்துக் குடித்தனம் பண்ணலாம்.

[பெண்ணின் தாயும் தகப்பனும் தெருவில் வந்து கூச்சலிடுகிறார்கள். வழியிற் போய்க்கொண்டிருந்த ஒருவர் நிற்கிறார்.]

வழிப்போக்: என்ன அது?

பெண் தாய்: எம் பொண்ணுக்கு ஒரு கொரங்கைக் கட்டிவைச்சிட்டாங்க ஐயா! பொண்ணேயாவது அனுப்புங்க இன்னு, தாங்க போட்ட நகையெல்லாம் கழிட்டிகிணு அனுப்புவாங்களாம். அல்லாட்டி அந்த குரங்குகூட ஒத்துக் குடித்தனம் பண்ணணுமாம்.

வழிப்போக்: ஊம்... கெடக்றதுதான். எல்லாமே அழகா இருந்துடுங்களா. ஒத்துக் குடுத்தனம் பண்ணும்படி சொல்லிட்டுப் போங்க.

[பெண்ணின் தாய்க்கும் தகப்பனுக்கும் எரிகிற கொள்ளியை ஏறத் தள்ளியதுபோல இருந்தது. அடுத்த தெருவை நோக்கிச் செல்லுகிறார்கள்.]

காட்சி—8

உங்கள் பெண் அழகாயிருக்குமா?

[ஊர் நாட்டாண்மைக்காரர், ஊரார் பலருடன் தம் வீட்டுக் கூடத்தில் இருந்துகொண்டு, சிக்கண்ணனையும் பெண்ணின் தகப்பனையும் கேள்வி கேட்கிறார்.]

நாட்டாண்மை : ஏனையா, பெண்ணைப் பெத்தவரே! நீர் என்ன சொல்லுகிறீர்?

பெண் தகப்: எம் பொண்ணுக்கு இவரு ஏற்பாடு பண்ண மாப்பிளே ஒத்து வரலே. அதே பந்தல்லே இவரு வேறே மாப்பிளே கொண்டாந்தாரு கொரங்குங்க.

சிக்கண்: (இடையில்) அதோட, நிறுத்து (நாட்டாண்மைக் காரரை நோக்கி) இவரு பொண்ணு மட்டும் ரொம்ப அழ கோண்ணு கேளுங்க. வா, இந்த நாயத்தே நாட்டாண்மைக் காரரிடம் சொல்லிப் பாப்போம் இன்னு நாந்தான் கூப்பிட் டேனுங்க. இருக்கட்டும், மாப்பிளே எப்படி இருந்தாதான் என்ன! அப்படி ஒண்ணும் அழகிலே கொறைச்சல் இல்லிங்க. நீங்க பெரியவங்க, ஒரு குடும்பத்தே கலேக்கலா பாப்பிங்க. பொண்ணே ஒத்துக் குடுத்தவம் பண்ணச் சொல்லும்படி செய்யுங்க.

நாட்: ஆமாம் ஐயா! எல்லாரும் அழகுடையவர்களாக இருந்து விடுவார்களா?

பெண் தகப்: ஐயையோ, சுத்த குரங்குங்க.

நாட்: சரிதான், போய் வாருங்க. குலத்லே குரங்கைக் கொள் என்ற பழமொழி கேட்டதில்லையா நீர்! வைத்தியக் காரரே! போம், போம்!

பெண் தகப்: ஐயையோ, (தலையில் அடித்துக் கொண்டு வெளியில் ஓடுகிறான்.)

காட்சி-9

என் மானத்தைக் கெடுக்காதே.

[தெருதோறும் பெண்ணின் தகப்பனும் தாயும் கூச்சலிட்டுக் கதறிக்கொண்டு ஓடுகிறார்கள். அவர்களுடன் சிக்கண்ணனும் ஓடுகிறான்.]

சிக்கண்: என் மானத்தைக் கெடுக்காதே. ஊரிலே உலகத்லே அழகு கம்மியாக ஆம்பளே இருக்கிறதில்லையா. இதை ஒரு பேச்சா அல்லாரிடத்லியும் சொல்லித் திரி றீங்களே? [தெருவிலே நடப்பவர்களைப்பார்த்து] ஐயா! இந்த சேதியை கொஞ்சம் கேளுங்க. எம் பையனுக்கும் இவங்க பொண்ணுக்கும் கண்ணாலம் நடந்தது. ஏதோ பையன் கொஞ்சம் கண்ணுக்குப் புடிக்கலையாம்! அதுக்காக அவனே என்னென்னு திட்டறது?

பெண் தகப்: ஐயா! கொரங்கிட்ட தாலியே கட்டச் சொல்லிட்டாங்க ஐயா. இந்த ஊரிலே கேக்றவங்க இல்லியா. என்ன அநியாயம் (அழுகிறான்)

வழிப்போக்கர்கள்: என்னாங்காணும் ஒமக்குப் பைத் யமா! ஆம்பிளேக்கு அழகு ஏங்காணும். ஆம்பிளே சிங்கம் காணும்.

[என்று கூறிப் போகிறார்கள்.]

காட்சி-10

[பெண்ணின் தகப்பனும் தாயும், நல்ல வகையாக உண்மை அறிந்து தீர்ப்பளிப்பவர்களைத் தேடிக் கொண்டே போகிறார்கள்.]

5
மருத்துவர் வீட்டில் அமைச்சர்

மருத்துவர்: வாங்க, வாங்க! நீங்க ஆரு?

அமைச்சர்: கல்வி அமைச்சர் நான்! கண்ணு தெரியலே?

மருத்துவர்: வாங்க வாங்க! நீங்கதானு? என்ன சேதிங்க?

அமைச்சர்: இன்ன நோயின்னே இன்னும் புரியலே. கையைப் பாருங்க கருத்தா!

[மருத்துவர் நாடியைப் பார்க்கிறார்]

மருத்: தானே வந்த நோய் அல்ல. தேடி, நீங்க சேத்த நோய் தானுங்க.

அமைச்: இந்த நோய்க்குப் பேர் இன்னதின்னுனில்லியா?

மருத்: இருக்கற குறிப்பெ எடுத்துச் சொல்றேன். நாக்லே தடுக்கு, நடையிலே பதறல், மூக்கிலே எரிச்சல், முன்தொடை நடுக்கம், கண்ணிலே கொஞ்சம் கசப்பான தோற்றம். இருக்குதா, இல்லையா?

அமைச்: இருக்குதே, இருக்குதே! என்ன பண்ணலாங்க?

மருத்: இலேசாத் தீந்திடும். இந்த நோய் ஓர் வகைக் காரகத்தாலே கண்டது. சீரகத்தாலே தீரணும் அமைச்சரே!

காரகம்: ஒரு நோய். அதுவே கார் அகம் எனப் பிரிந்து கருமையான உள்ளம். அதாவது, தெளிவற்ற உள்ளம் எனப் பொருள்படும்.

சீரகம்: மருந்துச் சரக்கு. அதுவே சீர் அகம் எனப் பிரிந்து உயர்ந்த உள்ளம் எனப் பொருள்படும்.

6
ஆரிய பத்தினி மாரிஷை

முதலில் மணந்தவன் இறந்தான்;
மாரிஷை, ஆளில்லாது தவிக்கிறாள்!
பருந்து வாகனன் வந்து பத்துக்
கணவர்களை அருள் செய்கிறான்.

காட்சி-1

[கண்டு மகரிஷி கடுந்தவம் செய்கிறார். பிரமலோசை என்னும் சுந்தரவ மங்கை அங்கு வருகிறாள்.]

பிரமலோசை: மார்காட்டித் தோள் காட்டி மஞ்சள் உடல் காட்டி மயக்கும்படி சொன்னான் இந்திரன். இவனோ (கண்டு மகரிஷி) குட்டிச் சுவர்போல் அசையாமல், தூங்கு போல கண்ணில் பீளை வடிய உறங்குகிறான். இவனை எழுப்ப வேண்டும். என் மனம் ஒப்பாவிடினும்! இழவு! இழவு! (கண்டு மகரிஷியைத் தொட்டு) எண்ணிப்பாரும்!

கண்டு மகரிஷி: (கண் திறந்து பார்க்கிறான்; ஆசை தலைக்கேறுகிறது) உன்னைக் கண்டதும் கருத்தில் ஓர் எரிச்சல்! அது நான் உன்மேற் கொண்ட மையலின் பயனடி. ஓடாதே! உன் காலில் விழுகிறேன்.

பிரம: முற்றும் துறந்தவராயிற்றே.

கண்டு: ஆமாண்டி! முற்றும் துறந்தேன்; இப்போது முற்றும் விழித்தேன்.

காட்சி—2

[புதர் மண்டிய ஆலமரத்தின் அடியில் சருகின் சல சலப்புக் கேட்கிறது. அங்கு வந்த கண்டு மகரிஷி யின் மாணவன் அஞ்சுகிறான்.]

மாணவன்: கரடி! அந்தப் புதரில் என்ன செய்கிறது? மகரிஷி! மகரிஷி! எங்கே இருக்கிறீர்கள்?

கண்டு: தபஸ்! தபஸ்! நீ போ! ஆஸ்ரமத்தில் இரு!

[மாணவன் ஒரு மரத்தடியில் ஒளிந்து கொண்டு புதரண்டை நிகழ்வதை நோக்குகிறான்.]

கண்டு: வாடி ஆஸ்ரமத்துக்கு!

பிரம: ஆஸ்ரமத்துக்கா? இதோடு சரி: இனி நான் போக வேண்டும் கந்தர்வலோகம்.

கண்டு: பிரிந்திருக்க முடியாது, முடியாது.

பிரம: தவத்தை இனித் தொடருங்கள்.

கண்டு: தவம் முடிந்து விட்டது. தவத்தின் பயனே அகரத் தானே உன்னை என்னோடு இருக்கச் சொல்லுகிறேன்.

பிரம: இறவு விட்டபாடில்லே. (போகிறாள்.)

மாணவன்: மகரிஷி! அயோக்கியப் பயல்!

காட்சி—3

[பல மாதங்களின் பின்...
ஒரு முனிவரின் குடிசையைக் கண்டு மகரிஷியின் மாணவன் நுழைகிறான்.]

முனி: என்னடா! கண்டு நலந்தானே?

மாணவன்: அவருக்கென்ன! ஆஸ்ரமத்தில் வந்து பாருங்கள். அச்சப்பாவைபோல் அழகிய குட்டி ஒருத்தி. அது

மட்டுமல்லாமல் ஆறுமாதம் வயிற்றில். நாலுமாதம் போக வேண்டும். ஐயாவுக்குத் தலைக்குமேல் உயர்ந்த பின்னே, சில ஆண்டுகள் போனால்.

முனி: ஆ! அவன் என் அண்ணனும் விட்டானே. முனி என்ற பேருக்கே முட்டு வந்து சேர்ந்து விடுகிறது, தகரத்துக் குட்டிகளால்.

மாணவன்: குட்டிகள் என்ன செய்வார்கள், இந்த மட்டிகள் சும்மாயிருந்தால்! இதோ, மற்ற முனிவர்களிடமும் சொல்லிவிட்டு வந்து விடுகிறேன்.

முனி: என்னவென்று?

மாணவன்: ஏழாவது மாதத்தில் கண்டு வீட்டில் வளை காப்பு என்று.

[ஓடுகிறான். முனிவர் ஆஸ்ரமந்தோறும் சொல்லி விடுகிறான்.]

காட்சி—4

[மகரிஷிகள் அனைவரும் கூட்டம் நடத்துகிறார்கள்.]

1. இந்த அயோக்கியப் பையன் கண்டு இப்படி நம் மானத்தைக் கெடுத்துவிட்டான்.

2. நான் தெரிந்து கொண்டேன் கண்டுவின் தவத் தைக் கெடுத்து வரும்படி பிரமலோசையை அந்த இந்திரன்தான் அனுப்பி இருக்கிறான்.

3. அவன்தான் அனுப்பட்டும்: இந்த மடையனுக்கு அறிவு எங்கே போயிற்று?

[இதையெல்லாம் பிரமலோசை ஒரு மரத்தடியி லிருந்து கேட்டிருக்கிறாள். அவள் ஆத்திரத் தோடு அயலில் ஓடுகிறாள்.]

காட்சி—5

கண்டு: அடே மாணவா! நான் தவத்துக்குப் போகி றேன். மாரிஷையைக் காப்பாற்றிவா.

மாணவன்: இன்னும் தவம் எதற்கு மகரிஷியே!

கண்டு: தவம் எதற்கா?

மாணவன்: ஒன்று போதாதா என்கிறேன் மகரிஷியே!

கண்டு: என்ன ஒன்று?

மாணவன்: மாரிஷை!

கண்டு: தவத்திற்குப் போனால் இன்னும் இந்தப்படி பெண்ணுறவும் பிள்ளைப் பேறும் உண்டாகிவிடும் என்கிறாயா?

மாணவன்: நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை. தவம் என் றாலே பெண்ணுறவு, பிள்ளைப்பேறுதானே என்கிறேன்.

கண்டு: முனிவர்கள் செய்கையைப் பார்த்தால் அப்படித் தான் சொல்லும்படி இருக்கிறது. இழவு! இழவு!

[தலையில் அடித்துக் கொண்டு மங்கைப் பருவமுள்ள மாரிஷையை மாணவனோடு விட்டு ஓடுகிறான் கண்டுரிஷி]

காட்சி-6

[ஒருநாள் மாரிஷை மயிர்முடி, மலர் அணிந்து, ஆலின் விழுதால் புனைந்த ஊஞ்சலில் ஆடிக் கொண்டிருக்கிறாள். மாணவன் கண்டு காதல் கொள்கிறான்.]

மாணவன்: மாரிஷா! நான் ஊஞ்சலை ஆட்டுகிறேன்.

மாரிஷை: நான்தான் உந்துகிறேன் மாத்திரம்; ஆடு கிறது ஊஞ்சல்! உங்களுக்கு ஏன் தொல்லை?

மாணவன்: தொல்லையில்லை; அது எனக்கு இன்பம்!

மாரிஷை: சரி!

[ஊஞ்சல் ஆட்டுகிறான்.]

மாணவன்: மாரிஷா! நான் விசையாக ஆட்டுகிறேன். அப்போது என்னைவிட்டு நீ விலகுகிறாய். எனக்கு அது பொறுக்க முடியாத தொல்லை. என்னை நோக்கி வருகிறாய். இன்பம்; மீண்டும் தொல்லை; மீண்டும் இன்பம்!

மாரிஷை: உங்கள் தொல்லைக்கு நான் காரணமாகி விட்டேனு?

மாணவன்: என்னை நீ தொடவும் விட்டுப் பிரியக் கூடாது.

[ஊஞ்சலை விட்டு இறங்கி அவன் தோளோடு தோள் பொருந்த நிற்கிறாள்.]

மாரிஷை: இன்னும் என்ன செய்ய வேண்டும்?

மாணவன்: தவந்தான்! வேறென்ன?

மாரிஷை: அப்பாவைக் கேட்கவா மா?

மாணவன்: உன் தாயிடம் உன் தந்தை கண்டு தவம் ஆரம்பித்தபோது யாரைக் கேட்டார்கள்?

மாரிஷை: ஆம்! விடுதலை! இன்பவெள்ளம் எதிரில்! இதோ, அள்ளி உன்னை ஆரைக் கேட்க வேண்டும்?

காட்சி—7

[மாரிஷையும், மாணவன் என்னும் அவள் கணவனும் ஆலின் விழுதால் பிணித்த ஊஞ்சலில் ஆடிப் பாடியிருக்கையில் முனிவர் பலர் காணுகிறார்கள்]

முனி 1: அவளை அவன் மணந்துகொண்டான். இருவரும் இன்பம் நுகர்ந்து கிடக்கிறார்கள்.

முனி 2: அவன் பொல்லாதவன். துறவிகளை இழித்துக் கூறுவதுதான் அவன் வேலை.

முனி 3: நம் நிலைக்குமேல் அவ்விருவர் கால்களும் உயர்கின்றன. அதோ பாரும்! நம்மைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறார்கள்.

[அணுகுகிறார்கள்.]

முனி 4: உன்போல் இல்லறம் மேற்கொள்வது சிறப்பா? எம்போல் துறவு கொள்வது மேலா?

மாணவன்: துறவறமும் இல்லறந்தான். பெண்களை வெறுப்பதாகச் சொல்லும் நீங்களும் பெண்களைக் கோரித்தான் வருந்திக் கிடக்கிறீர்கள். கண்டு மகரிஷி பிரமலோசையைக் கூடப்பெற்ற மங்கைதான் இவள். இவள் பெயர் மாரிஷை.

முனி 5: எனவே நாங்கள் ரிஷிகள் அல்ல; துறவிகள் அல்ல. அப்படித்தானே?

முனி 6: எங்கள் துறவு பயனற்றதுதானே?

மாணவன்: பயனுண்டு. எனெனில், ஒருத்தியைக் கூடுகிறீர்கள். உடனே விலக்குகிறீர்கள். விலக்குவதற்குக் காரணம் சொல்ல உதவுகிறது உங்கள் துறவு!

[முனிவன் தன் கையிலிருந்த தூணைக் குறுந்தடியால் மாணவன் தலையில் அடிக்கிறான். மாணவன் விழுந்து இறந்து போகிறான்.]

காட்சி—8

[தனி இடத்தில் மாரிஷை கதறுகிறாள்.]

மாரிஷை: காதலனை இழந்தேன். என் காதல் நோய்க்கு மருந்து கொடு. பொன்னை இழந்தேன்; வறுமையைத் தணி. உணவை இழந்தேன்; பசியைப் போக்கு.

[என்று கதறும் நேரம் திருமால் எதிர்ப்படுகிறான்.]

திருமால்: என்னடி உனக்கு வந்த இன்னல்?

மாரிஷை: எல்லாந் தெரிந்த தங்களுக்கு என் உள்ளம் தெரியவில்லையா?

திருமால்: எனக்குத் தெரியும்! உன் வாயிலிருந்து வர வேண்டுமல்லவா!

மாரிஷை: கணவன் இறந்தான்.

திருமால்: வேறு கணவன் வேண்டுமா?

மாரிஷை: ஒருவன் மட்டும் அல்ல.

திருமால்: மற்று?

மாரிஷை: பத்துப்பேர் தேவை. ஒத்த இன்பம் நுகர.

திருமால்: அசல் ஆரியகுல வீரி! அவ்வாறே உனக்குப் பத்துக் கணவன்மார் கிடைக்கட்டும்.

மாரிஷை: எப்போது?

திருமால்: இன்றே கிடைப்பார்கள்.

காட்சி—9

[பறசேதஸர்கள் பத்து பேர் அவ்வழியாக வருகிறார்கள்.]

1. செக்கெனப் பருத்தது நம் உடல். தீ எரிகிறது. நம் காதல் நோய். ஐந்து கழுதைக்குரிய ஆயுள் அடைந்தோம்; ஒருத்தி அகப்படவில்லை.
2. ஆரிய குலம். இது அழிவதே நலம். எங்கே அகப்படுகிறாள் ஒருத்தி? ஏன் அகப்படுவாள் நம் குலத்தில்.
3. நம் குலத்தில் மங்கை அகப்படவில்லை. தவக் கோலம் கொள்வார் நம்மவர். விலங்குகளைக் கூடி வெறியடங்குவார். இன்னும் என்ன வேண்டும்?
4. அதோ ஒருத்தி!
5. நான் தனியே சென்று பேசுகிறேன்.
6. நான் போனால் இனிதாகப் பேசி சரிப்படுத்துவேன்
7. நான் போகிறேன்

[என்று மாரிஷையை அணுகுகிறான்]

மாரிஷா: மையலால் உன் உள்ளம் வருந்துகிறதா? தோகைபோல் வெறி; உன்னைத் தூக்க வைக்கிறதா? ஐயோ, நீ மட்டுமெனில் பயன்பட மாட்டாயே. உன்போல பத்துப் பேர் தேவையாயிற்றே!

8. ஆம், நாங்கள் பத்துப்பேர்.

மாரிஷா: ஒத்த உள்ளம் வேண்டுமே!

9. உருவத்தால் நாங்கள் பத்துப்பேர்; உள்ளம் ஒன்று எமக்கு.

மாரிஷா: அழை!

[மற்றவரும் கடாக்கள்போல் ஓடி வருகிறார்கள். மாரிஷா அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு தன் குடிசையை அணுகுகிறாள்.]

காட்சி—10

[ஒன்பதுபேர் வெளியில் காத்திருக்கிறார்கள். மாரிஷையும் ஒருவனும் உள்ளே. இதே நேரத்தில் மாரிஷையின் தாய் பிரமலோசை தன் மகளின் நிலையறிய அங்கு வருகிறாள்.]

பிரமலோசை: மகளே! நலந்தானே?

மாரிஷா: ஒருவன் தந்த நலந்தான்!

[அவ்வொருவன் வெளியில்வர மற்றொருவன் உள்ளே போகிறான்.]

பிரமலோசை: மகளே நலந்தானே?

மாரிஷா: இருவர் தந்த நலந்தான்!

பிரமலோசை: (மூன்றுமவனுடன் இருக்கையில்) மகளே நலந்தானே?

மாரிஷா: மூவர் நலந்தான் முடிந்தது.

பிரமலோசை: அடடா! ஆரிய நாகரிகமே அநாமத்து! மகளே! சாக்காடு நல்லதடி இதைவிட.

[போகிறாள்.]

***

7
குழந்தை நாடகம்

காட்சி—1

[தெருத்திண்ணையில் முத்துப்பையன் உட்கார்ந்திருக்கிறான். கட்டு பனங்கிழங்கு விற்றுக் கொண்டு போகிறாள் ஒருத்தி. முத்துக்கு வாய் ஊறிப் போகிறது.]

முத்து: பனங்கிழங்கு!

[அவள் அவனெதிரில்—திண்ணையில் பனங்கிழங்கின் கூடையை வைக்கிறாள்.]

முத்து: கட்டு என்ன விலை?

அவள்: அரையணா!

முத்து: சரி, கொடுத்துவிட்டுப்போ. காசு பிறகு வந்து வாங்கிக்கொள்.

அவள்: முடியாது. முதலில் காசை வை.

முத்து: அப்படியானால் இரு. [முத்து வீட்டுக்குள் ஓடுகிறான்.]

காட்சி—2

[முத்துப் பையனின் தாத்தா சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டிருக்கிறார் கூடத்தில்]

முத்து: தாத்தா! ஒரு புதுவேலை. அரையணா—ஒரே நாணயமாய் இருக்க வேண்டும். இரண்டு காலணா வேண்டாம் எடுங்க.

தாத்தா: (அம்படையில் முக்காலியிலிருந்த பையில் தேடி அரையணா நாணயத்தைக் கொடுத்து) என்ன புது வேலை? காட்டு! (முத்து அரையணாவை வாங்கிக் கொண்டு தெருவில் ஓடிப் பனங்கிழங்கு வாங்கி உரித்துத் திண்ணையில் உட்கார்ந்தபடி ஒடித்து ஒடித்து மென்று விழுங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்.)

காட்சி—3

[தாத்தா மெதுவாகத் தெருவில் வந்து முத்துப் பையனைப் பார்க்கிறார்.]

தாத்தா: புதுவேலை என்றாயே! காட்டவில்லையே!

முத்து: புதுவேலை காட்டிக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன். நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டுதானே இருக்கிறீர்கள்.

தாத்தா: என்ன?

முத்து: புதுவேலை என்று உங்களிடம் அரையணாவை வாங்கி வந்து பழங்கிழங்கு வாங்கினேனே; அது புது வேலை தானே தாத்தா.

தாத்தா: நீ சொல்வது மெய்.

முத்து: [நின்று கொண்டிருக்கிறான்.]

காட்சி—4

தாத்தா: தம்பி, கிழங்கு நடுவில் இருக்கும் நாகப்பூச்சியை எடுத்துக் கொடுக்கிறேனே.

[பையன் மீதியுள்ள இரண்டு கிழங்குகளைக் கொடுக்கிறான்.]

தாத்தா: (இரண்டு கிழங்குகளையும் பிளந்து நடுவிலுள்ள நாகப் பூச்சி இரண்டையும் எடுத்துப் பையனிடம் நீட்டி) இந்தா தம்பி.

[மீதி கிழங்குகளையெல்லாம் தம் மடியில் வைத்துக் கட்டுகிறான்.]

முத்து: என்ன?

தாத்தா: பின்னென்ன? நாகப்பூச்சியைத்தானே எடுத்துத் தருவதாகச் சொன்னேன்.

முத்து: சரி, சரி! எனக்கு இனிமேல் வேண்டியது இல்லை. நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்.

[தாத்தா உள்ளே போகிறார்; பையனும் தொடர்கிறான்.]

காட்சி—5

முத்து: வெற்றிலைப் பாக்கு உரலில் இடித்துத் தரட்டுமா, தாத்தா? உங்களுக்குப் பல்லில்லையே!

தாத்தா: ஆம் அப்பா!

[கொடுக்கிறார். பையன் இரு கிழங்கையும் இடித்து ஒரேயடியாய் வாயில் போட்டுக் கொண்டு உரலைத் தாத்தாவிடம் நீட்டுகிறான்.]

தாத்தா: இடித்துத் தருவதாகச் சொன்னாயே!

முத்து: உரலைத்தான் சொன்னேன்.

குயில், புதுவை, 15-5-48

***

8
மேனி கோப்பளித்ததோ?

உருவகக் காட்சி:

முதுமாலை தழுவிய ஒரு சோலையில் மொய்குழல் ஒருத்தி ஐயனை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கின்றாள். காதல் கனலாகின்றது.

அவள் வானை நோக்குகின்றாள். வானில் பூத்த மீனை நோக்குகின்றாள்.

பாட்டு

மேனிகோப் பளித்ததோ வானப்பெண்ணே—எங்கும்
வெண்முத் திறைத்தனையோ வானப்பெண்ணே!
தானே வரேன் என்று வாராததால்—அவன்
தானோடு தோளைவந்து சேராததால்
மேனிகோப் பளித்ததோ வானப் பெண்ணே!

(மாமரத்தின் பின் ஒளிந்து கொண்டிருந்த குறும்புக்காரத் தலைவன் அவளை எட்டிப் பார்த்துச் சிரித்துப் பாடுகின்றான்.)

ஏனடி பூவில்லை கொண்டையிலே?—அடி
இங்கேபார் மாமரத்தின் அண்டையிலே
தேனடைப் பக்கம் திரும்பாததால்—தேன்
திரும்பி அருந்திட விரும்பாததால்
மேனிகோப் பளித்ததோ வானப்பெண்ணே!

(திரும்பிப் பார்த்தவள் விரும்பி ஓடிவரவில்லை. வந்தவன் நேரே ஓடி வாராமல் மாமரத்தைத் தழுவியது வருத்தத்தை அளித்தது. அவன் பாடுகின்றான்.)

பாட்டு

மாவேஅக் காளைக்குக் காப்பிட்டதோ—மா
மாவாவா என்றுதான் கூப்பிட்டதோ
சாவோடு மாரடிக்கும் பெண்ணுதலால்—இங்குத்
தாவிப் பறந்துவா என்னுததால்
மேனிகொப் பளித்ததோ வாலைப்பெண்ணே?

(மா, அதாவது மாமரத்துக்கும் அவனுக்கும் உண்டாயிருந்த தொடர்புபற்றி இழித்துக் கூறிய தலைவியை நோக்கி, 'நீ மட்டும் சாவோடு கொண்ட தொடர்பு சரியா? அதை நீ விடு. நான் மாவோடு கொண்ட தொடர்பை விடுகின்றேன்' என்று பாடுகிறான் தலைவன்)

மாவைநான் விட்டுவிடுவேன்வந்திக்கொடி — கெட்ட
சாவைநீ விட்டுவிட்டு வா இப்படி
வாழ்வோடும் இன்பத்தைக் கூட்டாததால்—இங்கு
வந்தேறும் துன்பத்தை ஓட்டாததால்
மேனிகொப் பளித்ததோ வாலைப்பெண்ணே.

(இருவரும் கூடி இன்புறுகின்றார்கள்.

இசை-11 ஜூலை 12-8-58 குரல்-1

[முற்றும்]

Tamil Heritage Foundation

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials

e-Book series

an international NGO initiative to digitize old Tamil books and palm leaf manuscripts

visit http://www.tamilheritage.org

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொம்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: http://www.tamilheritage.org

முதுசொம் முத்திரை

தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை